

גפתולים

(לפגנות פועלי ציון השמאליים)

בשיטין ובין השיטין של הפולמוס הזה הרגשתי את המרגדה של מפלגה אשר הקרקע המוצק נשמת מחתח לרגליה. ונזכרתי מה שראיתי במוסקבה בשנת 1923:

שני ימים בקרתי בוועידה האחרונה של פועלי ציון הקומוניסטיים (י. ק. פ. להבדירם מפועלי ציון פ. ד.) סמוך לכניסתם לר. ק. פ. הייתי עד ראיה למרגדה של המנהיגים תגרי הועד המר-כז: לימא רוזנהווי ועוד, שהשתדלו בכל הכוחות להציל את המפלגה ממיתה, אולם כל עמלים היה לשוא: הם נשארו מכהוין בודדים ומובדלים, וכל מפלגת פועלי ציון (י. ק. פ.) נכנסה לר. ק. פ. בצלצלי שמע ובצלצלי חרועה ומסרה לה. יבסקציה את הקלוב ואת הדפוס עם החותמת. חשתי אז צער סילד ולוחין, כבצבת, קשה היה לראות בשקיעה של מפלגה אשר על ערשה עמדתי וכמה מנלניציה השונים עברו לעיני.

כי דרך החיים—יצירה, ואם זו אינה במפגנה—העיקר חסר, נשמתה מורחת וסופה החפוררות וכליון, וזהו פקודתהגורל.

בכאב צורב קראתי את גלוייההדעת משני הוועדים המרכזיים של פועלי ציון השמאליים, ששפכו זה על זה קתון של שופכים ומבול של גידופים; צר היה לראות את ערותהמפלגה והלול שמה בראש גלי לא עיי שונאיה ומתנגדיה, אלא עיי חבריה נופא. הנה נורר מפלגה שהסתבכה בפקעת של סברות ובנפתולי פלפול של תאוריות עד לידי תעיה ואיבוד דרך ללא פעולה חיובית מסרה ומצמיחה. המרין הרב נתכזבו לבטלה, עד שטושטשו הנבלין ונתחלפו אוהבים באויבים והתחיל הפרוצס של כליון עצמי אטי, של חרב איש ברעהו ואיש באחיו... כי לעיקרון הפועל-ציוני לא די אך ורק במצוות, לא תעשה, בעבודה שלילית גרידא; לקיומו ולכסוסו נחוצות גם מצוות עשה; יש צורך דהביא את הצואר בעול של חוקים וחובות. השפה העברית, בנין הקבוין, ההסתדרות—כל אלה הם הם גופיההלכה, יסודותההויה, ועקרונות החיים של החברה העובדת והיוצרת בארץ ישראל וכל המזלול בהם הרי הוא כופר בעיקר וקובע את נפש תנועת העובדים ולכל מעשיו ודבריו אין יסוד ואין שורש.

נחום איש נסיון